

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.22.118/2015/4.szám

A Kúria a Kolozsvári és Waldmann Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Waldmann Gábor ügyvéd) által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság előtt 4.P.23.843/2013. számon indított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 61.Pf.633.180/2015/4. számú jogerős közbenső ítéletével elbírált perben, az alperes által 33. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős közbenső ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperes részére 15.000 (Tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az alperes 2.047.600 (Kétmillió-negyvenhét-ezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékes adóhatóságtól visszaigényelhet.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

2011 májusában P.K., az alperessel biztosítási termékek közvetítésére is kiterjedő megbízási szerződésben álló Zrt. alkalmazottja - aki a felperesnél ingatlan gondnoki tevékenységet is ellátott - ajánlatot tett a felperes részére az annak tulajdonában lévő nyaraló ingatlanra vonatkozó vagyonbiztosítási szerződés megkötésére. A felperes az ajánlat szerint kívánta a

szerződést megkötni, azonban a szerződéses iratok részére való átadása előtt Németországba utazott. Ezalatt P.K. az ajánlati nyomtatványt 2011. június 1. napi kockázatviselési kezdő időponttal, szerződőként saját adatait feltüntetve, a biztosított adatait üresen hagyva, az ingatlant „Állandóan lakott” megjelöléssel kockázatviselési helyként meghatározva kitöltötte – közvetlen munkahelyi felettese, I.Lné azon előzetes tájékoztatása alapján, hogy a szerződést nem személyre, hanem ingatlanra kötik.

Az ingatlanban 2012. március 25-én idegen személyek behatolása közben keletkezett tűz jelentős károsodásokat okozott. Az alperes érvényes biztosítási szerződés hiányára hivatkozva a kár rendezését megtagadta.

A felperes keresetében elsődlegesen biztosítási szolgáltatás teljesítése, másodlagosan kártérítés címén kérte kötelezni az alperest a tűzkár alapján 21.176.000 forint és kamatai, valamint a perköltség megfizetésére.

Az alperes a biztosítási szerződés érvénytelenségére, valamint a felperes közlési kötelezettségének a megsértésére hivatkozva a kereset elutasítását, a felperes perköltségében marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a 2012. március 25. napján a felperes ... szám alatt található ingatlanában bekövetkezett tűzkárral kapcsolatban az alperes helytállási kötelezettséggel tartozik. A közbenső ítélet indokolása szerint P.K. nem rendelkezett a szerződés megkötéséhez szükséges biztosítási érdekekkel, így a szerződés a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 200. §-ának (2) bekezdése és 548. §-a alapján semmis. A függő biztosításközvetítőjével, a Zrt.-vel munkaviszonyban álló P.K. a szerződés megkötésekor az alperes érdekében eljárva jogosult volt az ügyfeleknek biztosítási terméket ajánlani, így az alperes a Ptk. 348. §-ának (1) bekezdése és 350. §-ának (2) bekezdése alapján megbízottjának magatartásáért felelősséggel tartozik. Amennyiben az alperes, illetve biztosítás-közvetítője megfelelő képzést, utasításokat adott volna P.K. részére, akkor a biztosított rovat kitöltésével, esetleg meghatalmazás csatolásával érvényes biztosítási szerződés megkötésére került volna sor a peres felek között. A felperes kára abban áll, hogy a káresemény bekövetkezésekor nem volt érvényes vagyonbiztosítási szerződése, a közvetítői műhiba miatt az alperest felelősség terheli. Az alperes saját felróható magatartásaként nem hivatkozhatott a lakottság téves közlésére sem, mivel megfelelő képzés és utasítás esetén az érdekében eljáró megbízott az ajánlat ezen rovatát is megfelelően töltötte volna ki.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság jogerős közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az alperes nem helytállási kötelezettséggel, hanem kártérítési felelősséggel tartozik; kötelezte továbbá az alperest a felperesnek 15 napon belül 9.525 forint másodfokú perköltség, az államnak külön felhívásra 24.000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére. A jogerős közbenső ítélet indokolása értelmében P.K. ajánlotta a felperes figyelmébe az alperesi biztosítási terméket, töltötte ki a biztosítási ajánlatot, írta alá azt, mint szerződő, postai értékesítő és a biztosító munkatársa, valamint továbbította az alperesnek kötvényesítésre. Ezek alapján megállapítható, hogy P.K. az alperes megbízottjának munkavállalójaként járt el. Az alperesnek a Zrt.-vel - amelynek munkavállalója P.K. - állandó jellegű megbízási jogviszonya állt fenn, továbbá mind a megbízó, mind a megbízott gazdálkodó szervezet, ezért a Ptk. 350. §-ának (2) bekezdése alapján a károsult és a megbízó viszonyában a Ptk. 348. §-ának (1) bekezdése szerinti alkalmazottak károkozásáért való felelősség szabályai alkalmazandók. Az alperes kártérítési felelősségének megállapításához így azt kellett vizsgálni, hogy akár a megbízott Zrt., akár annak alkalmazottja, P.K. felelőssége a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében írt általános kárfelelősségi szabály alapján megállapítható-e. P.K. az ajánlat kitöltésekor tudomással bírt arról, hogy a felperes kíván biztosítási szerződést kötni a saját ingatlanára. A szerződés megkötéséhez a felperestől azonban írásbeli meghatalmazással nem rendelkezett, és a felperes németországi tartózkodása miatti könnyebb ügyintézés végett szerződő félként nem a felperes, hanem a saját nevét, míg biztosított ingatlanként a felperesi ingatlant tüntette fel. Biztosítási érdek hiányában az ajánlaton szereplő, szerződő félre vonatkozó adatokkal létrejött szerződés semmis. A szerződés semmissége tehát P.K. tevékenységével áll oksági kapcsolatban. Magatartása felróható volt abban a tekintetben is, hogy az ajánlaton az „Állandóan lakott” rovatot jelölte meg, holott a perbeli ingatlan nem felelt meg a lakottnak minősülő ingatlan ismérveinek. Érvényes szerződés hiányában az alperes biztosítási szolgáltatási kötelezettsége nem állt be annak ellenére, hogy tűzkár biztosítási esemény bekövetkezett. Mindezek alapján P.K. akár a Zrt. részéről adott téves tájékoztatás alapján, akár a tájékoztatás ellenére a szerződéskötéskor nem megfelelően járt el, az alperes a kártérítő felelősség alól kimenteni magát nem tudta.

A jogerős közbenső ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet tévesen alkalmazta a semmis szerződés jogkövetkezményeit. Bár viszontkeresetet nem terjesztett elő az alperes a biztosítási szerződés semmisségének megállapítása iránt, ugyanakkor a perben

mindvégig következetesen hivatkozott a szerződés érvénytelenségére. Az eljáró bíróságok a semmisséggel nyilvánvalóan tisztában voltak, azt tényként is rögzítették ítéleteik indokolásában, ezért az lett volna a helyes eljárás részükről, ha ennek megállapítását a rendelkező részbe foglalták volna. Elmulasztottak azonban rendelkezni az érvénytelenség jogkövetkezményeiről. Tekintettel arra, hogy a semmisséget előidéző körülmény nem orvosolható, nem döntöttek a szerződés érvényessé nyilvánításáról, illetve ítélethozatalig történő hatályossá nyilvánításáról sem. Ennek ellenére kártérítési kötelezettséget állapítottak meg az alperes oldalán, ennek teljesítésére pedig a bíróságok által is semmisnek tartott szerződés rendelkezéseinek alkalmazását írták elő, amely jogszabályellenes. Felhívta a figyelmet az EBH 2008.1767. számú elvi eseti döntésre, amely szerint a szerződés hatályossá nyilvánítása nem eredményezhet olyan helyzetet, mint amilyen a szerződés érvényessé nyilvánítása esetén keletkezne. A hatályossá nyilvánítás alkalmazásával sem kényszerítheti ki a bíróság az érvénytelen szerződés teljesítését. Ebből következően legfeljebb erre irányuló kereset esetén az alperes biztosítási díjak visszafizetésében történő marasztalására lett volna lehetőség, erre irányuló kereset hiányában pedig a keresetet el kellett volna utasítani. Másodlagosan hivatkozott arra is, hogy a kár bekövetkezésében jelentős mértékben a felperes is közrehatott. A perben előadott nyilatkozata szerint tisztában volt azzal, hogy P.K. a saját nevére köti a biztosítást, és ennek alapján a biztosításból eredő pénzbeli szolgáltatás is őt illeti, és azért döntött e megoldás mellett, mert úgy vélte, számára így kisebb összegű díjfizetési kötelezettség keletkezik. Korábban is volt fennálló biztosítási szerződése, ezáltal tudatában kellett lennie annak, hogy a biztosítási szerződést neki is el kell látnia aláírásával, és akár szerződőként, akár biztosítottként szerepelnie kell benne, figyelemmel arra is, hogy a német jog is megkívánja a szerződések aláírását. Hangsúlyozta, hogy P.K. nemcsak az alperessel állt szerződéses kapcsolatban, hanem a felperessel is, akinek megbízottjaként az ingatlannál gondnoki tevékenységet végzett, a felperes, mint megbízója beleegyezésével kötötte meg a biztosítási szerződést úgy, hogy abban ő szerepel szerződő félként.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem hivatalból elutasítását kérte abból az okból, hogy az alperes nem jelölte meg azt a jogszabályhelyet, amelyet álláspontja szerint sért az ítélet; másodlagosan kérte a jogerős ítélet helyes indokai alapján történő hatályában fenntartását. Kiemelte, hogy a jogerős ítélet helyesen állapította meg, hogy mivel a felperes keresete nem irányult a szerződés érvénytelenségének a megállapítására, és erre az alperes sem terjesztett elő viszontkeresetet, így erről nem kellett a rendelkező részben döntenie. A polgári perben érvényesülő kérelemhez kötöttség folytán a bíróság nem határozhat olyan kérdésben, amelyre

vonatkozóan a felek nem terjesztettek elő kérelmet. Az egységes bírói gyakorlat szerint az érvénytelenségnek a Ptk. 237. §-a szerinti jogkövetkezményeit nem alkalmazhatja a bíróság hivatalból, arra csak az általános eljárásjogi szabályok szerint, a fél erre irányuló kérelme alapján kerülhet sor. Mindezzel együtt a szerződés érvénytelenségének a rendelkező részben történő megállapítása sem mentesítené az alperest a kártérítési kötelezettsége alól, mert megbízottja érvénytelen szerződést kötött, amellyel kárt okozott a felperesnek, és ezért az alperes felelőssége fennáll. A felülvizsgálati kérelem tévesen hivatkozott a felperes felróható közrehatására is. Nem értékelhető az a körülmény a felperes terhére, hogy tudta, miszerint P.K. a saját nevét fogja a szerződésben szerepeltetni, figyelemmel arra, hogy nem kellett tisztában lennie az érvényes biztosítási szerződés kellékeivel. A felperes az elvárható körülményekkel járt el, az alperesnek a biztosítási terméket közvetítő megbízottja eljárásában joggal bízott.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos:

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet érdemben elbírált, ennek során a Pp. 270. §-ának (2) bekezdése értelmében a azt vizsgálta, hogy a jogerős közbenső ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

Az alperes az anyagi jogszabályi rendelkezésekkel ellentétesen hivatkozott arra, hogy az érvénytelenségi kifogása alapján az ítélet rendelkező részében kellett volna határozni az érvénytelenség megállapításáról és annak jogkövetkezményeiről.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. §-ának (1) és (2) bekezdéséből következően a polgári perjog egyik alapvető elve a rendelkezési elv, amely szerint a bíróság nem hivatalból, hanem a felek kérelme alapján, a felek által előadott kérelmek, indítványok keretei között jár el. Ez többek között azt is jelenti, hogy a bíróság a per folyamán olyan kérdésben, amelyre vonatkozóan a felek nem terjesztettek elő kereseti kérelmet, viszontkeresetet, beszámítási kifogást, nem dönthet. A bíróság a jogvitát a felek kérelmeihez igazodóan bírálja el, a per tárgyát és kereteit tehát az jelöli ki, hogy a felek milyen jogvita eldöntését kéri a bíróságtól, amelyet a felperes a keresetben, az alperes esetlegesen a viszontkeresetben határoz meg.

A Ptk. 239/A. §-ának (1) bekezdése szerint a fél a szerződés érvénytelenségének vagy a szerződés egyes rendelkezései érvénytelenségének megállapítását a bíróságtól anélkül is kérheti, hogy az érvénytelenség következményeinek alkalmazását is kérné. Az alperes az érvénytelenség megállapítása, de az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt sem terjesztett elő

viszontkeresetet, hanem a biztosítási szerződés érvénytelenségére a felperesi kereset elutasításának okaként, a Pp. 139. §-a szerinti érdemi védekezésében, érvénytelenségi kifogásként hivatkozott. Mivel nem adott elő ellenkövetelést - viszontkeresetet, beszámítást - a kereseti kérelemmel szemben, az érdemi védekezés csak a kereset elutasítására irányult, ezért a kifogás alaposságáról a kereset helytállóságának elbírálása keretében kellett döntést hozni, de az érdemi védekezés nem alapozott meg az ítélet rendelkező részére tartozó külön döntési kötelezettséget.

A Ptk. 234. §-ának (1) bekezdése értelmében a semmis szerződés érvénytelenségére bárki határidő nélkül hivatkozhat, és a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség, azonban az érvénytelen szerződés jogkövetkezményei a Ptk. 237. §-ának rendelkezései alapján a szerződéskötés előtt fennállott helyzet visszaállításával, a szerződés határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánításával vagy az érvénytelenség okának kiküszöbölésével rendezhetők. A korábbi bírói gyakorlat bizonytalan volt abban a kérdésben, hogy amennyiben a semmisségre a felek hivatkoznak, vagy azt a bíróság hivatalból észleli, erre irányuló határozott kérelem hiányában rendelkezni kell-e az érvénytelenség jogkövetkezményeiről. Ebből az okból is adott iránymutatást a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazásáról az 1/2010. (VI.28.) PK véleményében. A kollégiumi vélemény 2. pontja rögzítette, hogy az érvénytelenség általános jogkövetkezménye az, hogy az ilyen ügyletre nem lehet jogot alapítani, vagyis a felek által célzott joghatások nem érhetők el. Ez az a jogkövetkezmény, amelyet semmisség esetén a bíróságnak hivatalból kell alkalmaznia, illetve amelyre - ha törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat. Megtámadhatóság esetén azonban ez az általános jogkövetkezmény is csak akkor alkalmazható, ha az arra jogosult a szerződést eredményesen megtámadta. Az érvénytelenség további, a Ptk. 237. §-ában szabályozott jogkövetkezményeit mind semmisség, mind megtámadhatóság esetén a bíróság csak a fél erre irányuló kérelme alapján, az elévülés, illetve elbirtoklás korlátai között alkalmazza. A vélemény indokolása rámutatott arra, hogy a szerződés érvénytelensége azt jelenti, hogy az ilyen ügyletnek nincs kötelelemkeletkeztető hatálya, az ilyen szerződés joghatás kiváltására alkalmatlan. Az érvénytelenség hivatalból figyelembe vehető jogkövetkezménye csak az, hogy a bíróság nem adhat jogsegélyt a semmis szerződéssel elérni kívánt joghatás eléréséhez, vagyis semmis szerződés esetén a bíróság hivatalból csak a semmisség megállapítására és az ilyen szerződésre alapítottan előterjesztett igény elutasítására szorítkozhat, illetve semmis szerződésnél egyedül az érvénytelenség általános jogkövetkezménye az, amelyre bárki határidő nélkül hivatkozhat. További jogkövetkezményeket a bíróság semmisség esetén sem alkalmazhat hivatalból, hanem mind semmisség, mind megtámadhatóság esetén e

jogkövetkezmények alkalmazására csak az általános eljárásjogi szabályok szerint, vagyis a fél erre irányuló kérelme (keresete, viszontkeresete) alapján kerülhet sor. Az előzőekben kifejtett jogalkalmazói véleményt lényegében a jogalkotó a 2014. március 15. napján hatályba lépett, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény anyagi jogi rendelkezéseibe is beemelte.

Mindebből következően az alperes eredményes érvénytelenségi kifogása csak arra vezethetett, hogy a bíróság a kereset érdemi elbírálása során azt kellett alapul vegye, hogy az érvénytelen szerződéses rendelkezésekre a felperes követelést nem alapíthatott, a szerződés alapján joghatások nem érhetők el. Nem rendelkezhetett azonban az érvénytelenség jogkövetkezményeiről, így az eredeti állapot helyreállításáról vagy a szerződés hatályossá nyilvánításáról sem.

A jogerős ítélet a kereseti követelés jogalapját nem a szerződés teljesítésében, hanem szerződésen kívüli károkozásban tartotta alaposnak abból az okból, hogy az alperesnek betudható magatartás eredménye volt az, hogy a biztosítási szerződés nem vált érvényessé, ezért a szerződés alapján a felperes a teljesítésre nem lett jogosult. Mivel a szerződésen kívüli károkozásért való felelősség a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésén alapul, érvényes szerződési jogviszonyt nem feltételez, ezért helytelen volt az alperesnek az a hivatkozása, hogy jogszabályba ütközne a semmisnek tartott szerződés rendelkezéseinek alkalmazása, mert a jogerős ítélet nem a szerződés rendelkezései alapján, hanem kártérítés címén állapította meg az alperes felelősségét. A károkozás általános tilalmából és a teljes kár megtérítésének a kötelezettségéből eredően annak nincs jogszabályi akadálya, hogy az érvénytelenségi ok fennállásáért felelős személy kártérítés címén olyan összeg megfizetésére legyen köteles, mint amely összeget érvényes szerződés alapján egyébként fizetnie kellett volna.

Helyesen alkalmazták a bíróságok az alperes és a Zrt. közötti állandó jellegű megbízási jogviszony alapján a Ptk. 350. §-ának (2) bekezdése utaló magatartásával felhívott 348. §-ának (1) bekezdése szerinti alkalmazottért való felelősség szabályait. P.K. az alperes megbízásából annak biztosítási termékeit közvetítette, a biztosítással semmilyen formában össze nem függő ingatlan gondnoki tevékenység ellátásának a kártérítési felelősség megítélése szempontjából jelentősége nincs. Nem minősült P.K. a felperes megbízottjának abból az okból sem, hogy a felperes kezdeményezte a biztosítási szerződés megkötését, mivel ez a kezdeményezés csak az ajánlattételre felhívásnak minősült, de az ajánlat megtételére már az alperes nevében került sor.

Alaptalanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében az alperes a felperesnek az érvénytelenség által előidézett kár bekövetkezésében való felróható közrehatására.

A kár elhárítása, illetőleg megelőzése érdekében a károsultnak is úgy kell eljárnia, ahogy az adott helyzetben általában elvárható [Ptk. 340. § (1) bekezdés].

A károsult és a károkozó pozíciója azonban lényegesen eltér egymástól. Miközben a károkozó tipikusan előre láthatja a kár bekövetkezésének a lehetőségét, addig a károsultban általában nem merül fel az, hogy az adott helyzet következménye a kár bekövetkezése lesz. A Legfelsőbb Bíróság PK 36. számú kollégiumi állásfoglalása részletesen foglalkozott a károsulti felróható közrehatás kérdésével. Az állásfoglalás a polgári jog alapvető elveiből vezeti le a károsult azon kötelezettségét, hogy a kárveszélyes helyzeteket lehetőleg kerülnie kell, ha ezt nem teszi, és kár éri, ennek következményeit maga viseli. Ugyanakkor egyértelműen kimondja, hogy az elvárhatóság megítélésénél figyelembe kell venni, hogy a károkozótól nagyobb mértékben lehet elvárni, hogy felismerje a kár bekövetkezésének lehetőségét, mint a károsulttól a károsodás veszélyének a felismerését. A károsult számolhat azzal a követelménnyel, hogy a károkozástól mindenkinek tartózkodnia kell, kivételes esetektől eltekintve tehát nem várható el tőle a szokásosat meghaladó elhárítási készenlét.

A felperesi közrehatás értékelésénél nem annak volt jelentősége, hogy tudomással kellett-e bírnia a felperesnek azokról a jogi ismeretekről, hogy a szerződés aláírásának elmaradása annak érvénytelenségét eredményezi; ezzel szemben annak volt jelentősége, hogy a szerződéskötést megelőzően P.K-tól - annak munkahelyi felettese által közöltekre hivatkozva - olyan tájékoztatást kapott, hogy a biztosítási szerződést úgy is meg lehet kötni, hogy a felperes tulajdonában álló ingatlan mint kockázatviselési hely vonatkozásában a szerződő fél a biztosítást közvetítő, egyébként jogi érdekeltséggel nem rendelkező személy. A Kúria osztotta a jogerős ítélet azon álláspontját, hogy a kár megelőzése, elhárítása tekintetében nem értékelhető a jogi és biztosítási ismeretekkel nem rendelkező felperes terhére, hogy a biztosítások közvetítésében jártassággal rendelkező személytől kapott tájékoztatás alapján nem merült fel benne, hogy a biztosítási érdek hiányában a biztosítási szerződés érvénytelen lesz, és így a szerződés alapján teljesítést nem követelhet. Nem értékelhető a felperes felelőssége körében a lakottság téves megjelölése sem, mert a perbeli adatok szerint a szerződés ilyen tartalommal megkötése is az alperesnek betudható felelősségi körbe tartozó személyektől származott, az alperes megbízottjainak kötelezettsége volt a szerződés helyes tartalommal létrehozása, arra megfelelő eljárás mellett a felperesnek ráhatása nem lehetett.

Mindezekre tekintettel a jogerős közbenső ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül hozott határozatával, a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában

fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a Kúria a felülvizsgálati eljárásban pervesztes alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költségeinek a megfizetésére.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében összesen 2.117.600 forint illetéket rótt le; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. §-a (3) bekezdésének d) pontja és 50. §-ának (1) bekezdése szerint azonban a közbenső ítélet elleni felülvizsgálat illetéke 70.000 forint, ezért rendelkezett a Kúria arról, hogy az ezen felül lerótt illeték összegét az alperes az Itv. 80. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján az illetékes adóhatóságtól visszaigényelheti.

Budapest, 2016. február 17.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró, Dr. Udvary Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző

HM